

MOTYL

Michaela Ella
Hajduková

ZÁHRADA
UMĚNIA

Copyright © 2021 Michaela Ella Hajduková
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Dizajn © Motýľ design 2021
Foto na obálke © Rebecca Stice/Trevillion Images
Predsádka: Le Panda, Lukasz Szwej/Shutterstock
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2021
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-266-1

ZÁHRADA UMĚNIA

Michaela Ella
Hajduková

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

MÚZY
A TIÈNE

Prológ

„Keira, vstaň!“

Dievča kleslo na kolená do mokrého lístia a pomáhalo na nohy kamarátke. Obe boli vysilené, slabé a zdalo sa im, že sa točia v kruhu. Les bol všade rovnaký.

„Ne-vlá-dzem,“ drkotala zubami červenovláska na zemi. Dlhé vlasy mala vlhké od dažďa, konáre krikov jej kmásali šaty a zatvárali sa jej oči. Chcela položiť telo na zem a zaspať navždy. Nemala už tolko sily ako jej kamarátka.

„Nenechám ťa tu. Pod!“ zafala zuby druhá dievčina a z posledných síl vytiahla Keiru hore.

Kráčali pomaly ďalej, na mokrom lístí sa za nimi ťahala krvavá stopa, jedno z dievčat malo poranenú nohu. O chvíľu znova padlo na zem, z pier mu unikol ston, ale neplakalo. Ešte nie, hoci jeho vnútro bolo plné slz.

„Eveline, nechaj ma tu, prosím...“ Keirine pery sa chveli, oči sa jej privreli, ale druhé dievča rázne pokrútilo hlavou.

„Vydrž ešte, určite narazíme na nejaký chodník a vyjdeme z tohto lesa.“ Dlhé mokré vlny si zastrčila za ucho a snažila sa nevnímať chlad, ktorý jej zaliezal pod biele šaty.

„My sme ho... Myslíš, že naozaj je...“ Keire sa v prenikavých očiach objavili slzy.

„Nemysli na to. Poď, už je to iste len kúsok.“ Dievčina s vlnitými vlasmi odvrátila zrak od kamarátkiných očí a myslou jej preleteli početné zrkadlá a v nich ony dve. Zdalo sa jej, že už nikdy, nikdy v živote nebude chcieť vidieť žiadne zrkadlo. Striaslo ju a pokúšala sa primäť Keiru, aby sa postavila a mohli ísť ďalej. Nečakala však, že červenovláska vykrikuje.

„Eveline, veď vôbec netušíš, kde sme! Chcem zomrieť, nechaj ma tu, chcem...“ Červenovláska to nevládala držať viac v sebe a rozplakala sa. Křčovitý plač triasol jej telom. Druhé dievča si klaklo vedľa nej na zem do mokrého lístia. Objalo ju a pokúšalo sa ostať silnou, ale o malú chvíľu sa rozplakalo aj ono. Na les sa pomaly spúšťal súmrak a podvečerný dážd. Voda im stekala po vlasoch, po nahých ramenách, miešala sa s ich slzami.

Ešte dlho klačali v mokrom lístí. Dve dlhovlasé dievčatá, bosé, v potrhaných bielych šatách. Ako motýle, ktorým otrhali krídla, čakajúce na zázrak.

1. kapitola

Vlak sa hladko šinul krajinou, kým som počúvala upokojujúce otcovo ťukanie do notebooku a čítala si. Zatrúbenie ma prebralo zo zamyslenia a prudko vytrhlo od scény s pozošivaným človekom späť do vlakového kupé. Otec bol zabratý do práce a ja som vyzrela von oknom, za ktorým sa rozprestierala šira derbyshirská krajina oblečená do jesenných farieb.

„Nemohla si si vziať so sebou trochu optimistickejšiu literatúru?“ Až po chvíli som si uvedomila, že otcovo ťukanie ustalo a on ma oslovil. Sledovala som vrásky, ktoré sa mu rojili okolo očí, a na spánkoch šedivejúce vlasy. Môj otec vyzeral na svoj vek veľmi dobre, pôsobil ako vážený profesor. Presne to i bol. Kedysi prednášal bibliografiu na univerzite, ale od maminej smrti sa venuje už len archívu a práci bibliografa. Moji rodičia boli príkladom typického gýčového vzťahu profesor a jeho študentka. Viem však o ňom len málo, lebo otec nerád hovorí o mame. Aj po rokoch je to pre neho bolestná téma.

„Pokiaľ viem, Mary mala len osemnásť, keď ho písala,“ prehovorila som a on iba pokrútil hlavou. Znova sa pohrúžil do svojej práce. Okrem toho, že sa staral o archív, už roky publikoval odborné knihy.

„Myslel som si, že Frankenstein máš už dávno za sebou,“ podotkol bez toho, aby odtrhol oči od monitora.

„To, samozrejme, mám, len som sa chcela pripraviť na atmosféru okolo tvojho nového zamestnávateľa,“ usmiala som sa, on vzdychol, zložil si okuliare a pretrel oči.

„Ak čakáš, že žije na nejakom temnom gotickom hrade a chová dobermanov, sklamem ťa.“ Tiež mu zahral na tvári úsmev, keď siahol do príručnej tašky a vybral puzdro na okuliare a z neho handričku. Sústredene čistil sklá okuliarov.

„Och, to je smola,“ zatvárila som sa naoko sklamane, vložila záložku do knihy a položila ju na stolík. Siahla som po papierovom pohári s kávou. Otec sa znova pohlúžil do práce a ja som sa dívala z okna. Teraz, keď som spomenula Rickmana, by som sa nevedela znova sústrediť na príbeh. Moja vina. Nepokojne som klopkala nechtami po stolíku a myšlienkami letela na bezpečnejšie územie. K mojim kamarátkam Tesse a Pat. Tessa bola pravidelnou zákazníčkou v mojom kníhkupectve. Takto sme sa skamarátili. Ulievala sa u mňa z prednášok. V tom čase ešte nebolo celkom moje, ale ten priestor som milovala, odkedy som tam prišla prvýkrát. Už len výklad vyzeral ako zo sveta Harryho Pottera. Obchod s cukrovinkami patril kedysi rodine mojej mamy, ale dávno skrachoval a na výklad už len padal prach. Po skončení školy som sa postavila pred otca s tým, že chcem, aby tam bolo kníhkupectvo. Takmer zinfarktoval, keď som povedala, že nemienim ísť na univerzitu. V duchu ma videl na Cambridgei, svojej alma mater. Presviedčal ma, prehovárал, ale ja som neustúpila. A tak som si pred piatimi rokmi otvorila vlastný obchod s knihami.

Tessa študovala medicínu a vždy hovorievala, že s tým už sekne, lebo sa zblázni, ale nikdy tak nespravila. Milovala všetky doktorské filmy a seriály od *Dr. Housa* až po *Chicago Hope*.

Pat mala vlastnú kaviareň neďaleko mňa a jedného dňa sme sa rozhodli spojiť svoje sily a otvoriť si spoločné

kníhkupectvo s kaviarňou. Ako sa ukázalo, bol to skvelý nápad. Každý deň sme mali plno. A nielen kvôli káve a čokoláde.

Keď som im povedala, že s otcom odchádzam na čas z Londýna na vidiek, najprv ma svorne ľutovali, gúľali očami a nadávali, čo tam budem robiť. Tessa dokonca vymýšľala plán, ako tam poslať môjho otca samého. Lenže môj otec by nezvládal túto prácu sám. Už nie je mladík. Nemohla som sa z toho vyvliecť. Vždy, keď šlo o väčšie knižnice, som mu pomáhala.

Otcovi bolo jedno, že bude pracovať pre známeho spisovateľa, klient ako klient, ale keď som tým dvom po polhodine gúľania očami oznámila, kto si môjho otca najal, vrieskali od nadšenia. Áno, vrieskali. A dupali. A chceli ísť so mnou. Ako pubertiačky.

Samozrejme, zrazu nemohlo byť ani reči o tom, že sa mi tam nechce ísť. Obe razom zmenili názor na moju cestu na vidiek a jedna cez druhú do mňa hučali, aby som im hlásila každú drobnosť, ktorú sa dozviem o Rickmanovi, na čo som si zatukala na čelo a skúšala im vysvetliť, že ja i môj otec sme podpísali dohodu o mlčanlivosti. Bolo logické, že človek ako Rickman sa poistí. Pat s Tessou boli ako vymenené a presviedčali ma, že im musím zohnať autogram. Smiala som sa, že sa správajú ako tínedžerky. A navyše trochu pokrytecké. Richard Rickman, otcov klient, bol totiž slávny autor mysterióznych hororov s prvkami krimi. Za šesťnásť rokov vydal desať kníh. Ani jedna jeho diela nečítala, čo im však nezabránilo slintať nad ním a referovať mi, že je slobodný, bohatý a má tridsaťšesť rokov. Ja som takisto nebola jeho fanúšička, nemala som rada horory, či už vo filmovej, alebo v knižnej podobe.

„Amelia.“

Moje myšlienky prerušil otcov hlas. Mal už zbalený laptop a pomaly si bral kabát z vešiaka.

„Už sme tu?“ Vstala som a vložila knihu do kabelky. Dopila som kávu a prázdny pohár nechala na stole. Vzala som svoj kufor na kolieskach a nasledovala otca k východu.

Na nástupište sme vystúpili sami. Malinká stanica s nápisom *Bakewell* vyzerala ako poriadny zapadákov. Ktovie, prečo mi hneď napadlo, ako asi mestečko vyzeralo v časoch Jane Austenovej, ktorá ho spomenula vo svojom diele *Pýcha a predsudok*. Otec kráčal k staničnej budove, pred ktorou stál muž, ktorý sa na nás díval, a podľa toho, ako sa k nám pohol a vzal našu batožinu, mi bolo jasné, že vie, kto sme.

„Pán Snowden, slečna Snowdenová,“ prehovoril trochu obradne a mne prišlo na um, že ten by do obdobia Jane Austenovej rozhodne zapadol. „Vitajte v Bakewelli, odveziem vás na vaše pracovisko.“ Ani raz sa neusmial a naozaj sa tváril minimálne ako kráľovnin komorník.

„Na pracovisko?“ pozrela som na otca. „Myslela som si, že budeme ubytovaní v meste. V nejakom hoteli. Ako vždy.“

„Ehm... nespomenul som ti to?“ poškrabal sa za uchom a ja som vzdychla. Môj otec bol taký. Duchom neprítomný. Moja mama bola praktickejšia osoba a odkedy zomrela, načas sa k nám nasťahovala jej slobodná sestra Lina. Inak by som asi jedla trávu na dvore a chodili by sme až po členky v prachu a špine. Keď mama zomrela na rakovinu prsníka, mala som deväť rokov. Mrzelo ma, že v mojich spomienkach pomaly bledne.

„Nespomenul,“ prehovorila som zbytočne, aby som zaplašila myšlienky. Nielen pre otca bolo bolestivé myslieť na mamu. Aj mne chýbala. Muž sa otočil na podpätku a kráčal cez staničnú budovu až k autu zaparkovanému na malom blízkom parkovisku. Naložil naše kufre a ja som sa posadila

dozadu. Prešli sme celým mestečkom, o ktorom som čítala, že jeho veľmi častým prívlastkom je malebné. A rozhodne mu pasoval. Viezli sme sa krásnou krajinou a ja som sa pokúšala nemyslieť na to, že dnes sa stretnem s Rickmanom. Videla som ho v časopisoch, jeho tvár som poznala z obálok kníh a počula som, že má naozaj silnú charizmu. Pat s Tessou do mňa hučali, že si bude chcieť začať so mnou „románik“. Richard Rickman mal takú povest'. Vraj šiel po všetkom, čo neušlo pred ním na strom. Rozhodne to nebol typ muža, akého by som chcela, lebo hoci som vo svojich dvadsiatich piatich rokoch nebola príliš skúsená, vedela som, že muž ako Rickman je dobrý akurát na niekoľko nocí. Na ozajstný vzťah rozhodne nie. Bola by som však schopná odolať mu? Ak by, pravdaže, zameral svoj záujem na mňa. V duchu som si za tieto fakt hlúpe myšlienky nadávala. Idem sem pracovať, nie užívať si.

Zastali sme. Neboli sme však na mieste, stáli sme pred obrovskou kovanou bránou, ktorá sa sama otvorila, a keď sa auto znova pohlo, sama sa zatvorila. Aleja vyzerala ako z prekrásneho dokumentárneho filmu o krásach Derbyshire. Na jednej strane sa tiež rozprestierala záhrada s množstvom farebných kvetov a železných konštrukcií, po ktorých sa ťahali rastliny, popínavé ruže, zimozeleň, brečtan... A potom som to zbadala. Sídlo z tmavšieho kameňa, pôsobiace ako zo sedemnásteho storočia. Rozhodne mohlo byť také staré. Arkierové okná, balkóny, vežičky... nevedela som, kam sa mám skôr pozrieť, keď som vystúpila z auta. Po štrkom vysypanom priestranstve pred budovou sa k nám náhlila staršia žena. Šaty mala prepásané bielou zásterou a ja som odhadovala, že to bude asi kuchárka.

„Vitajte u nás,“ usmievala sa od ucha k uchu. „Moje meno je Harriett O'Sullivanová, všetci ma volajú Hatty. Dúfam, že

sa vám bude u nás páčiť. Clarence, zober batožinu, izby sú pripravené. Vitajte na Anjelskom dvore. Podťe, prosím, dovnútra,“ konečne prerušila dlhý a rýchly monológ.

Anjelský dvor? Čože? Richard Rickman, bestsellerový autor mysterióznych hororov, žije v dome zo sedemnásteho storočia s krásnou kvetinovou záhradou, ktorý sa volá Anjelský dvor? Čierny hrad a dobermany by k nemu rozhodne pasovali viac.

Stála som ako solný stĺp, dívala sa na krásne sídlo a uvažovala, že sa asi niekde stala chyba. Ten plejboj nemôže bývať na takom nádhernom a romantickom mieste, ktoré vyzerá ako z románu od Jane Austenovej. Jednoducho nie.

2. kapitola

Vnútorne priestory vonkoncom nezaostávali za tými vonkajšími. Bola som očarená. Stála som v hale s obdĺžnikovým pôdorysom zdobenej stĺpmi pri stenách, obrazmi, stolíkmi a vázami s kvetmi. Steny mali svetložltú farbu a priamo oproti vchodovým dverám na druhej strane miestnosti stúpalo hore schodisko. Hatty nám prezradila, že dom bol skutočne postavený v sedemnástom storočí, lebo sa na to môj otec pýtal. Budova ako taká ho v skutočnosti nezaujímala, dokonca sa ani nepokúšal zistiť, prečo nás nevíta jeho nový klient, ale jeho zamestnankyňa. Nadobudla som pocit, že zas vie niečo, čo ja nie. Hneď nato sa spýtal na knižnicu, čo ma vôbec neprekvapilo.

„Je týmto smerom, podťe,“ ukázala na schodisko, ktoré sme obišli, a pokračovali sme do krátkej spojovacej chodby, kde bledožlté steny dopĺňali štukové zdobená a zopár

obrazov. Míňali sme otvorené dvojkrídlové dvere vedúce do jedálne. Ani tá sa nemala za čo hanbiť. Obrazy, zrkadlá, striebro... Čím ďalej, tým viac som sa cítila ako v ére Jane Austenovej, hoci bolo jasné, že krásne krištáľové lustre majú v sebe žiarovky, nie sviečky. Takéto domy som videla doteraz iba na internete.

Vedľa dverí vedúcich do knižnice stál stolík s kvetmi a zrkadlo v zlatom ráme. Keď sme sa blížili k hnedým dverám, za ktorými sa ukrývali knihy, na končekoch prstov som pocítila staré známe chvenie. Vedela som si predstaviť majestátnosť miestnosti, ale aj tak mi vyrazila dych, len čo sme vošli. Množstvo prázdnych vstavaných mohutných policových skriň okolo stien a ďalšie postavené v rade ťahajúcom sa stredom dlhej miestnosti. Päť vysokých okien na pravej strane orámovaných smaragdovo-zelenými závesmi prepúšťalo dostatok svetla. Vo vzduchu sa vznášala vôňa čistiacich prostriedkov, ktorá mi pripomenula, čo mi vravel otec.

Richard Rickman si ho najal na opätovné usporiadanie knižnice. Nebolo to prvýkrát, čo dostal takúto pracovnú ponuku. Môjho otca nesmierne bavilo spoznávať takéto staré knižnice plné kníh, z ktorých si niektoré pamätali ešte Gutenberga. S bázňou prechádzal priestorom a sledoval zdobenie políc z kvalitného dreva i knihy starostlivo poukladané v škatuliach, zabalené v hodvábnom papieri.

A ja? Ja som sa mimovoľne usmiala. Stála som neďaleko Hatty a môjho otca, ktorí rozoberali praktické záležitosti práce, a nasávala som starobylú, nezameniteľnú vôňu kníh, ktorú teraz prebýjali čistiace prostriedky, ale môj nos bol citlivý. Veľmi citlivý... Priam som počula množstvá príbehov a papierových svetov v drevených, papierových i kožených väzbách, ako mi šepkajú. Potichu, tak, že som ich počula iba

ja. Odhalila som hodvábný papier z jednej škatule a zadívala sa na knihu v ručne šitej väzbe farby piesku. Bolo to prvé vydanie *Milena lady Chatterleyovej*. Zachvela som sa a položila naň prsty. V tej istej chvíli som vedela, aká bola jej cesta. Videla som ruky, ktoré ju opatrne šili, aj iné dlane, ktoré si ju kúpili... a sledovala jej cestu až sem. Do tohto domu. Kniha vystriedala rôznych majiteľov, ale všetci sa k nej správali s úctou. Bola vo veľmi dobrom stave. Kým som však odtiahla prsty, vedela som, že z vnútornej strany väzby je nepatrný fliačik.

Jej prvý majiteľ, taliansky novinár Niccolo Biaccini, ktorý si ju kúpil medzi prvými, keď ju vydali v talianskom vydavateľstve *Tipografia Giuntina*, ju hneď prvý večer nechtiac „pokrstil“ dobrým portským. V mysli som počula kvetnaté talianske nadávky, ktorým som nerozumela, keďže po taliansky neviem, a s úsmevom som odtiahla ruku. Zadívala som sa do miestnosti a myseľ mi zaplnili ďalšie príbehy, svety a postavy z atramentových krajín. A čosi som zachytila. Akési slabučké vibrácie. Pokúšala som sa odhaliť, odkiaľ prichádzajú, napojiť sa na tenučké vlákno, ktoré ma ťahalo ako medový motúz...

„Amelia,“ znova ma príliš prudko vrátil do reality otcov hlas. „Nepochybujem, že si sa opäť dozvedela veľa zaujímavého, ale rád by som začal pracovať. Choď s pani O’Sullivanovou, ukáže ti izbu. Ja by som si rád spravil prvý prehľad,“ súril ma. Vedela som, že sa nevie dočkať, kedy si prejde zoznam kníh a zoznami sa s priestorom. O mojej schopnosti, prirodzene, vedel, no nechcel na ňu upozorňovať Hatty. Zdedila som ju po mame. Aj ona vedela *čítať* knihy, ich duše, príbehy a cesty. Mala som síce kníhkupectvo, ale mojím nesplneným snom bol antikvariát. Lenže staré knihy nevynášajú toľko ako nové a z lásky ku knihám sa žiť nedá.

Hatty ma s úsmevom objala okolo pliec. Na prvý pohľad bola sympatická a bezprostredná.

„Podte, slečna Snowdenová, ukážem vám izbu a pripravím čaj a olovrant.“

Materský typ. Áno, presne toto slovné spojenie sa k nej hodilo. Vlasy vyblednutej hnedej farby pretkané striebornými niťami mala zviazané do drdola a skutočne pôsobila ako babička z rozprávky. A kombinácia všetkého toho na jednej strane a Rickman na druhej ma miatla čoraz viac.

„Hovorte mi Amelia,“ usmiala som sa na ňu, a hoci som nemala na ľudí taký nos ako na knihy, ona bola priama a čitateľná.

„Tento dom skutočne patrí pánu Rickmanovi?“ nedalo mi konečne nevysloviť túto otázku, lebo ma sama pobáda, že ak sa čokoľvek budem chcieť spýtať, nemám váhať.

„Teraz už áno,“ odvetila, keď sme vyšli na poschodie a míňali niekoľko zatvorených dverí. „Tento dom patril jeho tete Angeliqeu le Verrierovej.“

„Francúzka?“ zháčila som sa a zastavila sa uprostred schodov.

„Áno,“ zasmiala sa. „Pán Sebastian sa do nej zbláznil, keď po absolvovaní Kráľovskej akadémie umení odišiel na cesty po svete. A z Paríža si dovedol Angeliqeu. Jeho rodičia ostali vydesení temperamentnou kráskou, ktorá maľovala rovnako nádherne ako pán Sebastian. Všetky obrazy, ktoré v dome uvidíte, maľovali oni dvaja. Boli spolu veľmi šťastní. Žiaľ, nemali deti a po nedávnej Angeliquinej smrti zdedil dom pán... Rickman,“ dodala a ja som nepochopila jej zaváhanie. „Bol tu častejšie ako doma, jeho rodičia zomreli už pred rokmi. Angeliqeu ho takpovediac vychovávala. Obaja majú slobodné duše, preto si rozumeli.“

Hatty otvorila jedny z dverí a ja som si ako prvé všimla môj kufor, ktorý stál uprostred izby. „Umelecká rodina,“ podotkla som a ona len prikývla. Oddýchnite si. Na piatu pripravím v jedálni občerstvenie a čaj,“ dodala a nechala ma samu. Dovtedy som mala dobrú hodinku, a tak som okamžite zamierila k svojim veciam a obzerala si izbu. Bola vymaľovaná na bledozeleno s bielym nábytkom. Tapety mali ornamentálny vzor v mätovo-zelenej farbe. S náhradným oblečením v ruke a taštičkou s hygienickými potrebami som zamierila do otvorených dverí kúpeľne. Vysoké okno, siahajúce až po zem, lemovali krémové závesy so vzorom jemných konárov plných drobných žltých kvetov, pričom veľmi podobný vzor zaplňal aj mramorový obklad kúpeľne. Běžový paraván so žltými ornamentmi, umývadlo na vysokej nohe, vaňa na zlatých nožičkách i uteráky s monogramom ALV... to všetko dodávalo kúpeľni honosný nádych.

Zhodila som zo seba oblečenie a dopriala si dlhú sprchu. Len čo som však mokrou nohou vstúpila na koberček vedľa vane, začula som zvonenie mobilu. Schmatla som osušku a bežala do izby. Z kabelky som rýchlo vytiahla telefón.

„Prosím?“ Volal mi niekto z neznámeho čísla.

„Slečna Snowdenová?“ Jemne zastretý mužský hlas mi spôsobil zimomriavky.

„Áno.“ Našla som pevnú pôdu pod nohami.

„Richard Rickman. Volal som vášmu otcovi, ale predpokladám, že je už zavalený knihami a okolitý svet nemá pre neho veľký význam,“ vysypal a ja som zrazu nevedela zavrieť ústa. Hlas však zo mňa nevyšiel.

„Slečna Snowdenová? Ste tam?“

„Ach... áno, áno... otec je v knižnici, zrejme nepočul zvonenie. Alebo si ho vypoľ. Odhadli ste ho dobre,“ pokúšala som sa hovoriť normálnym hlasom.

„Už ho nejaký čas poznám. Je skvelý bibliograf, ak nie najlepší v celej Británii. Odporúčali mi ho viacerí známi a zovšadiaľ som počúval o jeho práci iba superlatívy. Verím, že ma nesklame.“

„Určite nie. Otec sa vo svojej práci našiel.“ Posadila som sa do kresla pri obloku. „V tejto fáze ma k sebe ani nepustí. Potrebuje si sám urobiť prehľad, až potom mi dovolí pomáhať mu.“

„Verím, že ste pre neho prínosom, a tiež dúfam, že sa na Anjelskom dvore budete cítiť dobre. Chcel som sa uistiť, že ste sa tam dostali v poriadku.“

„Áno, vyzdvihol nás jeden z vašich zamestnancov. Mimochodom, Anjelský dvor je skutočne krásne a podmanivé miesto. Vaša teta to tu musela milovať. Je nemožné, aby sa tu niekomu nepáčilo.“ Ani neviem, prečo som toľko rozprávala, ale zrazu som mala pocit, že sa s ním dokážem baviť celkom uvoľnene. Akoby nešlo o „toho“ Rickmana, ale nejakého iného muža.

„Predpokladám, že Hatty vám porozprávala aj príbeh veľkej lásky.“ Priam som počula, ako sa usmieva.

„Áno. Máte zaujímavú rodinu.“

„To mám,“ zasmial sa. „Musím ísť, rád som vás počul. Na Anjelský dvor prídem o pár dní. Pracovné povinnosti ma držia v Edinburghu. Hneď ako sa však skončí turné k mojej novej knihe, vrátim sa. Dovtedy sa majte pekne, slečna Snowdenová.“

Ani neviem, ako som sa rozlúčila. Nielen tento dom bol čarovný, ale aj jeho majiteľ. Ešte hodnú chvíľu som sedela v kresle, zabalená len v uteráku, a pristihla sa pri tom, že snívam o tom, ako sa stretnem s Rickmanom. Zasmiala som sa a pokrútila nad sebou hlavou. Na pubertálne správanie som už priveľká. Pravdou však bolo, že mal na ľudí priam